

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Διδαγμένο κείμενο

A. Μετάφραση

Έτσι λοιπόν κάθε ειδικός αποφεύγει την υπερβολή και την έλλειψη και επιζητεί το μέσο και αυτό επιλέγει, όχι το από καθαρά ποσοτική άποψη μέσο αλλά το σε σχέση προς εμάς.

Αν λοιπόν κάθε τέχνη εκπληρώνει σωστά το έργο της με αυτόν τον τρόπο, αποβλέποντας δηλαδή στο μέσο και κατευθύνοντας τα έργα της σε αυτό (γι' αυτό συνηθίζουν να λένε στο τέλος για τα τέλεια έργα ότι δεν είναι δυνατό ούτε να αφαιρέσουμε ούτε να τους προσθέσουμε τίποτα, γιατί η υπερβολή και η έλλειψη φθείρουν την τελειότητα, ενώ η μεσότητα τη διαφυλάσσει - και οι καλοί τεχνίτες, όπως λέμε, εργάζονται αποβλέποντας σε αυτή), και αν η αρετή είναι ακριβέστερη και ανώτερη από κάθε τέχνη, όπως ακριβώς και η φύση, μπορεί να έχει για στόχο το μέσο. Και εννοώ την ηθική αρετή, γιατί αυτή έχει σχέση με τα συναισθήματα και τις πράξεις, και αυτά είναι εκείνα στα οποία υπάρχει υπερβολή και έλλειψη και το μέσο.

B.

B1. Από αυτήν την ενότητα αρχίζει η προσπάθεια του Αριστοτέλη να προσδιορίσει το ότι η αρετή βρίσκεται στη μεσότητα. Αισθάνεται, λοιπόν την ανάγκη να διευκρινίσει την έννοια μεσότητα. Αρχικά, δίνει τα στοιχεία της διαιρετότητας «Ἐν παντὶ δὴ συνεχεῖ καὶ διαιρετῶ» και τις δυνατότητές της «ἔστι λαβεῖν...ἴσον». Στη συνέχεια, επισημαίνει ότι ο καθορισμός της έννοιας αυτής είναι δυνατός κατά δύο τρόπους: Πρώτον, η αντικειμενική, αριθμητική μεσότητα «κατ' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα / κατὰ τὸ πρᾶγμα / τὸ τοῦ πράγματος» και χαρακτηριστικά της έχει: α) είναι μία «ὄπερ ἔστιν ἓν» και β) είναι ίδια για όλους «καὶ τὸ αὐτὸ πάσιν». Ἐκφράζει την ἴση απόσταση του μέσου από τα δύο άκρα, έχει αντικειμενικό χαρακτήρα.

Δεύτερον, η υποκειμενική, η «πρὸς ἡμᾶς», μεσότητα έχει τα εξής χαρακτηριστικά: α) δεν έχει το στοιχείο της υπερβολής ούτε της έλλειψης «μῆτε πλεονάζει μῆτε ἔλλείπει» β) δεν είναι μία ούτε ίδια για όλους «οὐχ ἓν, οὐδὲ ταῦτον πάσιν». Είναι δηλαδή η μεσότητα που έχει επιλεγεί από το λόγο, μια μεσότητα λογική που συνδέεται με την αναλογία και το μέτρο. Επιπλέον, έχει το στοιχείο της προαίρεσης «ἐπιστήμων...αἰρεῖται», δηλαδή αναφέρεται στην πρόθεση, την ελεύθερη απόφαση.

Τις δύο αυτές βασικές θέσεις ο Αριστοτέλης τις στηρίζει σε παραδείγματα. Για την πρώτη περίπτωση της «κατὰ τὸ πρᾶγμα» μεσότητας το παράδειγμα είναι αριθμητικό. Σύμφωνα λοιπόν με την αριθμητική το ἕξι είναι το μέσο διότι υπερέχει του δύο κατά τόσες μονάδες καθ' ὅσες υπερέχεται του δέκα «τὰ ἕξι μέσα λαμβάνουσι...ὑπερέχεται». Συγκεκριμένα, ο Αριστοτέλης αναφέρεται στην αντικειμενική θεώρηση της μεσότητας, αυτήν που έχει ως μέτρο τα πράγματα και απορρέει από αυτά, από παρατηρήσεις και μετρήσεις «κατὰ τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν».

Στη δεύτερη περίπτωση της «πρὸς ἡμᾶς» μεσότητας, που δεν προσδιορίζεται ὡς ἡ προηγούμενη, «τὸ δὲ πρὸς ἡμᾶς οὐχ οὕτω ληπτέον», ὁ Ἀριστοτέλης παραθέτει τὸ παράδειγμα τοῦ Μίλωνα. Ἄν σε ἕνα ἀθλητὴ οἱ δέκα μνες τροφῆς εἶναι πολὺ, οἱ δύο μνες λίγο, στὴν περίπτωση αὐτῆς ὁ γυμναστὴς δὲν πρέπει νὰ προσδιορίσει ἕξι μνες, διότι μπορεῖ νὰ εἶναι λιγότερη ἢ περισσότερη τροφὴ σὲ σχέση μὲ αὐτὴ που χρειάζεται ὁ συγκεκριμένος ἀθλητὴς «οὐ γὰρ εἶ τῶ δέκα...ὀλίγον». Ἡ ποσότητα δηλαδὴ τῆς τροφῆς μεταβάλλεται καὶ διαφοροποιεῖται ἀνάλογα μὲ τὸν ἀθλητὴ, τὴν συνθήκη, τὸν τύπο κτλ. Γιατὰ τὸ παράδειγμα, γιὰ τὸν Μίλωνα, ἕνα ἀθλητὴ φαίνεται μὲ καταπληκτικὴ δύναμη που ἐτρωγε πάρα πολὺ, ἡ ποσότητα τῶν δέκα μνων μπορεῖ νὰ εἶναι λίγη, γιὰ τὸν ἀρχαῖο ἀθλητὴ ὅμως ἴσως εἶναι μεγάλη, «Μίλωνι μὲν...πολύ». Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὰ ἄλλα ἀγωνίσματα «Ὅμοίως...πάλης».

B2. Ὁ Ἀριστοτέλης γιὰ νὰ καταλήξει στὸ συμπέρασμα ὅτι ἡ ἀρετὴ ἔχει ὡς στόχο τὴν μεσότητα, συγκρίνει τὴν τέχνη/ἐπιστήμη, τὴν ἀρετὴ καὶ τὴ φύση. Πρέπει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ νὰ ἐπισημανθεῖ ὅτι οἱ ὅροι ἐπιστήμη καὶ τέχνη εἶναι σχεδὸν ταυτόσημοι. Μὲ τοὺς ὅρους αὐτοὺς ὁ Ἀριστοτέλης ἐννοεῖ τὴν ἐλλογὴ καὶ πετυχημένη κατασκευαστικὴ δραστηριότητα.

Σύμφωνα μὲ τὸν Σταγειρίτη, τέχνη, ἀρετὴ καὶ φύση ἔχουν ἕνα κοινὸ χαρακτηριστικὸ γνώρισμα, καὶ οἱ τρεῖς ἔχουν τὴ δυνατότητα δημιουργίας κάποιας μορφῆς: ἡ τέχνη μορφοποιεῖ τὸ υλικὸ τῆς, ἡ φύση δημιουργεῖ ἐπίσης μορφές, ἡ ἀρετὴ δίνει μορφή στὴν προσωπικότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ ἀρετὴ εἶναι ἀκριβέστερη καὶ ἀνώτερη ἀπὸ τὴν τέχνη «ἢ δ' ἀρετὴ πάσης τέχνης ἀκριβεστέρα καὶ ἀμείνων ἐστίν», γιὰτὶ μορφοποιεῖ στὴν οὐσία τὸν ἀνθρώπο. Ἀλλὰ καὶ ἡ φύση εἶναι ἀνώτερη ἀπὸ τὴν τέχνη «ὥσπερ καὶ ἡ φύσις», γι' αὐτὸ ἡ τέχνη μιμεῖται τὴ φύση.

Ὡστόσο ἡ ἀνωτερότητα τῆς φύσης ἐναντὶ τῆς τέχνης θεμελιώνεται στὸ γεγονὸς ὅτι στὴ φύση κάθε ὄν κατευθύνεται πρὸς ἕνα σκοπὸ, στὴν τελειότητα, ἐνῶ τὸ ἔργο τέχνης μένει ἀμετάβλητο, δὲν τείνει πούθενά.

Τὸ κριτήριον που χρησιμοποιεῖ στὸ συσχετισμὸ αὐτὸ ὁ φιλόσοφος εἶναι ἀκριβῶς ὅτι τὰ ἔργα τῆς τέχνης δὲν μεταβάλλονται, δὲν ἀναφέρονται σὲ κάτι ἄλλο, ἐνῶ ἡ φύση μεταβάλλεται, κατευθύνεται πρὸς κάποιο σκοπὸ. Ἄρα τὸ κριτήριον εἶναι ἡ μεταβολὴ καὶ ἡ συνεχὴς βελτίωση καὶ τελείωση.

Σύμφωνα μὲ τὴν Ἀριστοτέλικὴ θεωρία καὶ στὴν ἠθικὴ ἀρετὴ ὑπάρχει βελτίωση καὶ ἐξέλιξη, μὴ καὶ ἀποσκοπεῖ στὴν ἠθικὴ τελείωση τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ἀνωτερότητά τῆς ἐναντὶ τῶν δύο ἄλλων ἐννοιῶν ἐγκεῖται στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ υλικὸ που μορφοποιεῖ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἀνθρώπος καὶ ἀποτελεῖ γιὰ τὸν ἀνθρώπο τὸ μέσο γιὰ τὴν ολοκλήρωση τῆς φύσης τοῦ.

B3. Ἡ ἀπάντηση στὴν ἐρώτηση τῆς εἰσαγωγῆς ἐντοπίζεται στὶς σελ. 152-153 «Ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ... ἠθικὴς καὶ διανοητικὴς».

- B4. ἀναλογία:** παράλογος, λογική
ληπτέον: παραλαβή, ανάληψη
αίρεται: διαίρεση, αιρετικός
ἄγουσα: ἄγημα, διαγωγή
προσθεῖναι: θήκη, διάθεση

Αδίδακτο κείμενο

Γ. Εγώ λοιπόν με τον καλύτερο δυνατό τρόπο έχω διατυπώσει την κατηγορία, αλλά γνωρίζω ότι οι υπόλοιποι από τους ακροατές διερωτώνται με ποιο τρόπο τέλος πάντων τόσο εξονυχιστικά μπόρεσα να εξιχνιάσω τα αδικήματά τους, ενώ αυτός γελά σε βάρος μου, γιατί δεν έχω πει ούτε το ελάχιστο μέρος από τα ελαττώματα που τους χαρακτηρίζουν. Εσείς, λοιπόν, αφού αναλογιστείτε και όσα έχω πει και όσα έχω παραλείψει, με πολύ μεγαλύτερο μένος να τον καταδικάσετε, αφού λάβετε υπόψη ότι προκύπτει η ενοχή του από την καταγγελία, ενώ για την πόλη αποτελεί μεγάλη ευτυχία η απαλλαγή από τέτοιους πολίτες. Διάβασέ τους λοιπόν τους νόμους και τους όρκους και την καταγγελία.

Γ1 α. καταγελῶν
 εἶπετε (εἶπατε)
 ἐξευρίσκειν
 καταψηφιοῦνται
 παραλέλειπται

Γ1 β. ταύταις
 ἁμαρτήμασι
 μάλα
 μεγίστας
 πόλι

Γ2 α. «τῶν ἀκροωμένων»: ουσιαστικοποιημένη επιθετική μετοχή ως γενική διαιρετική στο «οἱ ἄλλοι»
 «ἐξευρεῖν»: αντικείμενο στο «ἐδυνήθην», τελικό απαρέμφατο
 «τούτων»: γενική υποκειμενική στο «ἁμαρτήματα»
 «αὐτοῦ»: αντικείμενο στο «καταψηφίσασθε»
 «ἐνθυμηθέντες»: επιρρηματική χρονική μετοχή στο «καταψηφίσασθε» (δηλώνει το προτερόχρονο), συνημμένη στο «ὑμεῖς»
 «τοιούτων»: επιθετικός προσδιορισμός στο «πολιτῶν»

Γ2 β. α) «ὅπως ποθ' ... ἁμαρτήματα»: δευτερεύουσα ονοματική, πλάγια ερωτηματική πρόταση μερικής άγνοιας, εισάγεται με το αναφορικό επίρρημα του τρόπου «ὅπως», εκφέρεται με οριστική γιατί εκφράζει το πραγματικό (στο παρελθόν), αντικείμενο στο «θαυμάζουσι».
 β) «ὅτι οὐδέ ... κακῶν»: δευτερεύουσα επιρρηματική, αιτιολογική πρόταση, εισάγεται με τον αιτιολογικό σύνδεσμο «ὅτι» (δηλώνει αντικειμενική αιτιολογία και εξαρτάται από το ψυχικού πάθους ρήμα «καταγελᾶ»), εκφέρεται με οριστική γιατί δηλώνει το πραγματικό (στο παρελθόν), λειτουργεί ως επιρρηματικός προσδιορισμός της αιτίας στο «καταγελᾶ».